افغانستان آزاد ـ آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبـــاد　　بدين بوم و بر زنده يک تن مــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهيم　　از آن به که کشور به دشمن دهيم

www.afgazad.com　　afgazad@gmail.com

مسایل ایدیولوژیک	Ideological

ژباړه: د افغانستان انقلابي سازمان

۲۵ سپتمبر ۲۰۱۱

دين د لنين له انده*

مذهب د ولسونو ترياک دی. د مارکس دا حکيمانه وينا، د دين د مسئلې په اړه د مارکسيزم د کُلي نرۍ ليد د ملاتير جوړوي. مارکسيزم، هميشه دين او کليساوې او ټول مذهبي جوړښتونه د بورژوازي هغه ارتجاعي ارګانونه يوازې د کارګرو پرګنو طبقاتي مبارزه ـ چې د پرولتاريا پراخه اقشار په هر اړخيزه توګه انقلابي او ټولنيز آګاهانه پراتيک لورې ته کاږي ـ کولای شي چې تر ستم لاندې پرګنې په رښتيني توګه د مذهب له يوغه وژغوري.

انګلس، د دورينګ په ظاهره انقلابي مفکوره ـ چې په سوسيالستي ټولنه کې مذهب په بشپړه توګه منعه ګني ـ په کلکه غندي. د انګلس په فکر، مذهب ته د داسې جګړې اعلان له "ببسمارك څخه هم زيات ببسمارك کېدو" په مانا ده. انګلس له کارګر ګوند څخه غوارې چې دا ګوند بايد په دې پوه شي چې په زغم او حوصلې سره د پرولتاريا په غونډولو او پوهيايي لاس پورې کړي او باورمند دی چې دا کار به د دين له منځه تللو لامل شي.

سوسيال دموکراسی، به د دولت پر وړاندې مذهب يوه خصوصي چاره ګڼله. خو په هيڅ وجه يې هم د ځان پر وړاندې او په هيڅ وجه يې د مارکسيزم پر وړاندې او په هيڅ وجه يې د کارګر ګوند پر وړاندې (مذهب د يوې خصوصي چارې په توګه نه ګڼله).

د مذهب پر وړاندې مبارزه نبايد انتزاعي ـ ايدئولوژيکو تبليغاتو پورې محدوده او منحصره کړو، بلکې بايد د طبقاتي غورځنګ له ځانګړي پراتيك سره چې موخه يې د مذهب د ريښې وچول دي، تړاو ورکړو.

نن ورځ د مذهب تر ټولو ژورې ريښې پر زيارکښو ولسونو باندې په هغه ټولنيز ستم او د پانګې د بې واکې ځواکونو په وړاندې د هغوی په ناتوانۍ کې نغښتې چې هره ورځ او هر ساعت د هرې بلې غير عادي پيښې لکه جګړې او زلزلې او داسې نورو په پرتله په زرهاو چنده بد او دردناکه او غير انساني کړاونه پر عادي زيارکښو انسانانو تپي.

"خدايان د ويرې له امله رامنځ ته شوي"، د پانګې د بې واکې ځواك له ويرې څخه. بې واکه، ځکه چې د هغه عمل د ولسي پرګنو لخوا د وړاندوينې وړ نه دی او د ژوندانه په هر قدم کې پرولتاريا او واړه مالکين ؛ ناڅاپي،

تصادفي او غير منتظره ديوالي کيدو او د ولړی له امله په سوالګری او دريوزګری او بدلمنی ګوابښي او په واقعيت کي هم داسي کوي.

تر هغه چي د پانګوالي د اجباري کار له امله ځپل شوی پرګني، د پانګوالي بې واکي او ويرانونکي ځواکونو پورې تړلي وي، تر هغه پورې چي دې پرګنو پخپله زده کړي نه وي چي متحد، متشکل او د برنامې سره سم، دا رېښه يعني د پانګې واکمنتيا په هرې بڼي کي په آګاهانه ډول سره له منځه يوسي، تر هغه مهاله هيڅ ډول ښوونيزه رساله نشي کولای دا پرګني د مذهب له لاسه وژغوري.

د سوسيال دموکراسی آتئيستي تبليغ، باېد د هغې د اصلي دندې تابع وي: يعني د زبېښاکګرو پر وړاندې د استثمار شوو ولسونو د طبقاتي مبارزې پراختيا.

د آتئيزم تيوريك تبليغ، يعني د پرولتاريا د ځانګړو قشرونو د مذهبي اعتقاداتو له منځه وړل، د دې قشرونو طبقاتي مبارزې د بريالیتوب له بهير او شرايطو څخه جلا، غير ديالکتيکي فکري ډول ښکاره کوي؛ يو مطلق بريد ته د نسبي او متغير بريد د بدلول مانا لري، د داسي څه په قهري ډول د جلا کولو په مانا ده چي په يوه شته واقعيت کي، له يو بل سره په نه غوځېدونکي ډول تړاو لري. يوه بېلګه وړاندې کوو: داسي انګېرو چي د يوې ځانګړې سيمې او د يوه ځانګړي صنعت پرولتاريا د سوسيال دموکراتانو په يوه نسبتاً پرمختللي آګاه قشر باندې تجزيه کيږي چي څرګنده ده چي آتئيستان هم دي- او همدا ډول د کارګرانو په يوه وروسته پاتي قشر چي لا د کلي او کليوالو سره تړاو لري، په خدای باور لري، کليسا ته ځي او ان د کلي د روحانيونو تر مستقيمي اغېزې لاندې دي او په فرض سره يوه مسيحي کارګري اتحاديه جوړوي. او بيا هم فرض کوو چي په دې سيمې کي اقتصادي مبارزه په اعتصاب اوښتی ده. په داسي حالت کي، يو مارکسيست دنده لري چي د هر بل څه په پرتله د اعتصابي غورځنګ بريالیتوب مهم وګڼي، په دې مبارزې کي د کارګرانو د انشعاب پر وړاندې په قاطعيت سره فعاليت وکړي او په قاطعانه ډول د دې انشعاب پر وړاندې مبارزه وکړي. په داسي شرايطو کي آتئيستي تبليغ کولای شي په بشپړه توګه بې ځايه او ان زيانمن کونکی وي؛ نه د انتخاباتو بايللو او داسي نور شيانو په اړه د وروسته پاتي اقشارو په منځ کي د ويرې اچوني د لنداکه ملاحظاتو له امله، بلکي د طبقاتي مبارزې د واقعي پرمختګ له نظره چي په پانګوالي مدرني ټولني کي د يوازې آتئيستي تبليغاتو په پرتله سل ځل ښه کولای شي په مسيحيت معتقد کس د سوسيال دموکراسی خوا ته راجلب کړي. يو آتئيست مبلغ، په داسي حالاتو او شرايطو کي، يوازې د هغو کشيشانو او روحانيونو لاره هواره وي، چي غوره هيله يې دا ده چي کارګران د دې پرځای چي په اعتصاب کي د ګډون لپاره سره نژدې شي، پر خدای د باور لرو يا نلرو پر سر له يو بل نه جلا شي. يو آنارشيست چي په هره بيه د خدای پر وړاندې د جګړې موعظه کوي، په واقعيت کي له کشيشانو او بورژوازی سره مرسته کوي(هماغسي چي آنارشيستان په حقيقت کي تل له بورژوازی سره مرسته کوي).

يو مارکسيست باېد ماترياليست، يعني د مذهب دښمن وي؛ خو يو ديالکتيك ماترياليست، د مذهب پر وړاندې مبارزه په انتزاعي او د آبستره او محض تيوريکي تبليغ پر بنسټ، چي تل يو شان وي، نه ترسره کوي. بلکي هغه په مشخصه توګه د طبقاتي مبارزې پر بنسټ- په هماغه ډول چي په واقعي نړی کي ترسره کېږي او ولسونو ته لا زيات او لا ښه تعليم ورکوي- ترسره کوي. يو مارکسيست بايد وکولای شي د يوه ځانګړي موقعيت ټول اړخونه په پام کي ونيسي او تل د آنارشيزم او اپورتونيزم تر منځ بريد وپېژني (دا بريد نسبي، متحرک او تغيير منونکی دی).

*د ۱۹۰۹ کال د مي مياشت ۱۳ نيټه کي د پرولتاريا په ۴۵ ګڼه کي د لنين د خپره شوی مقالي ځيني برخي